

Όνομα: Μαρία Κακουλλή
Σχολείο: Λύκειο Σολέας
Τμήμα: Β' 1

«Κάθε διάκριση, αποκλεισμός ή περιορισμός που πραγματοποιείται βάσει του φύλου, έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών στον εργασιακό χώρο, με αντίκτυπο στον οικονομικό, κοινωνικό, πολιτιστικό τομέα».

Σε συνέδριο με θέμα την ισότητα των δύο φύλων, ως εκπρόσωπος του Σχολείου σου, καλείσαι σε ομιλία σου να σχολιάσεις την πιο πάνω θέση και να αναφερθείς τόσο στις συνέπειες του φαινομένου όσο και στους τρόπους αντιμετώπισής του.

Αγαπητοί Σύεδροι,

Η ισότητα των δύο φύλων, θά' πρεπε σήμερα να αποτελεί θέμα που εύκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί «ξεπερασμένο», παρωχημένο κι όχι να αποτελεί ζήτημα και μάλιστα μείζον, ώστε να αφιερώνεται ακόμα κι ένα συνέδριο προς συζήτησή του. Αγώνες πολλοί έγιναν και γίνονται αφιερωμένοι σε μια προσπάθεια να ξεφορτωθεί η γυναίκα την κατηγορία που την θέλει υπεύθυνη για το Προπατορικό αμάρτημα ή να διαχωρίσει τη θέση της από τα άλλα δύο κακά της ανθρωπότητας «Πυρ, Γυνή και Θάλασσα». Βέβαια, πρέπει να παραδεχτούμε ότι η θέση της γυναίκας αναβαθμίστηκε και έφτασε σε κατακτήσεις οι οποίες μολονότι από πολλούς θεωρούνται αυτονόητες, στην ουσία δεν είναι. Η ισοτιμία μεταξύ των δύο φύλων δεν είναι γεγονός και αυτό θα πρέπει να προβληματίζει όλους μας...

Αν ανατρέξουμε πίσω στην ιστορία και εξετάσουμε την κοινωνική περιρέουσα ατμόσφαιρα, θα διαπιστώσουμε πως η γυναίκα στις πλείστες κοινωνίες είχε υποβαθμισμένη θέση. Αυτό αποτελούσε απόρροια της ανδροκρατούμενης και πατριαρχικής οικογένειας, που ήθελε τη γυναίκα να βρίσκεται στο σπίτι και να καταπιάνεται με τις οικιακές εργασίες και την ανατροφή των παιδιών. Για τα κορίτσια - ήδη στην αρχαία Αθήνα - η εκπαίδευση αποτελούσε ένα χώρο απρόσιτο, καθώς μόνο τα αγόρια είχαν το προνόμιο της μόρφωσης. Η περιθωριοποίηση του γυναικείου φύλου συνεχίστηκε για αιώνες, μέχρι που η γυναίκα ξύπνησε από το λήθαργο και άρχισε να δημιουργεί φεμινιστικά κινήματα και να διεκδικεί τα δικαιώματά της, αλλά και την εξίσωσή της με το ανδρικό φύλο.

Στο σημείο αυτό αξίζει να αναφερθούμε στην πορεία προς την αναγνώριση των δικαιωμάτων των γυναικών στην Ευρώπη. Αρχικά, τα γερμανικά πανεπιστήμια δέχονταν φοιτήτριες από το 1909. Στη Γαλλία η πρώτη δικηγόρος διορίστηκε το 1903, ενώ τα κολέγια θηλέων στα βρετανικά πανεπιστήμια καθιστούσαν την ανώτερη μόρφωση προσιτή στις γυναίκες, αν και πολλά επαγγέλματα παρέμεναν ``κλειστά`` γι' αυτές, με εξαίρεση το διδασκαλικό επάγγελμα. Αξιοσημείωτος είναι και ο αγώνας που πραγματοποίησαν για εξασφάλιση των πολιτικών δικαιωμάτων τους. Αρχές του 20^{ου} αιώνα μόνο στη Γερμανία

υπήρχαν οχτακόσιες πενήντα οργανώσεις, που αγωνίζονταν για παραχώρηση εκλογικών δικαιωμάτων στις γυναίκες.

Κυρίες και κύριοι, κάθε αντικειμενικός παρατηρητής αντιλαμβάνεται πως παρά τη διακήρυξη και τους αγώνες για σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αναβιώνουν φαινόμενα αποκλεισμού των γυναικών από κάποιους συγκεκριμένους εργασιακούς χώρους, ενώ συγχρόνως οι γυναίκες που κατέχουν καίριες θέσεις τόσο στον ιδιωτικό, όσο και στο δημόσιο τομέα είναι σαφώς πολύ λιγότερες από αυτές που κατέχουν οι άνδρες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πολιτική, όπου είναι ανδροκρατούμενος τομέας, αλλά και κάποια χειρωνακτικά επαγγέλματα από τα οποία οι γυναίκες αποκλείονται λόγω έλλειψης σωματικής δύναμης.

Αποτελεί κοινό τόπο πως ο παροπλισμός του γυναικείου φύλου που παρατηρείται μέχρι και τις μέρες μας, προκαλεί μια σειρά αρνητικών συνεπειών και έχει αντίκτυπο στον οικονομικό, κοινωνικό και πολιτιστικό τομέα. Πρώτα - πρώτα όταν μια γυναίκα έρχεται αντιμέτωπη με το φάσμα της ανεργίας, αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα, ιδιαίτερα στις μέρες μας, μιας και ζούμε σε μια υπερκαταναλωτική κοινωνία, όπου οι απαιτήσεις και οι ανάγκες είναι υπεράριθμες. Επομένως, καταδικάζεται σε ένδεια και αυτό καθίσταται ιδιαίτερα σοβαρό, σε περιπτώσεις κατά τις οποίες αναγκάζεται να επωμίζεται μόνη της όλες τις υποχρεώσεις της οικογένειάς της, όπως για παράδειγμα όταν αυτή είναι μονογονιός. Επιπλέον, υφίσταται τον κοινωνικό αποκλεισμό, νιώθει ενοχές, δεν έχει ηθική ικανοποίηση και ψυχική ισορροπία και όλα αυτά αντανakλούνται στην όλη συμπεριφορά της. Μπορεί να υποφέρει από κατάθλιψη, με όλες τις επιπτώσεις που αυτή συνεπάγεται.

Παράλληλα, μια γυναίκα που βρίσκεται σε οικονομική στενότητα ή δέχεται επιπλήξεις στον εργασιακό της χώρο και υποτιμάται, γίνεται θύμα εκμετάλλευσης και κοινωνικού ρατσισμού. Το γεγονός αυτό επηρεάζει αρνητικά την ψυχολογία της και αυτό έχει αντανάκλαση και στην προσωπική της ζωή. Ακόμη πολλές φορές η διάκριση αυτή που γίνεται εις βάρος των γυναικών δεν τους προσφέρει ευκαιρίες για να δημιουργήσουν, να ξεδιπλώσουν το ταλέντο τους και να ολοκληρώσουν την προσωπικότητά τους. Όλα αυτά εμποδίζουν την ανάπτυξη της κοινωνίας, της οικονομίας και του πολιτισμού, καθώς δεν παρέχονται κίνητρα στο γυναικείο φύλο για ανέλιξη και πρόοδο. Εν κατακλείδι, καταπατούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα και απειλείται η κοινωνική συνοχή.

Αναντίλεκτα, οι συνέπειες του φαινομένου είναι θλιβερές. Δεν θα πρέπει όμως, οι γυναίκες, να καταθέτουμε τα όπλα και να εγκαταλείψουμε τον αγώνα, μιας και υπάρχουν οι δρόμοι μέσα από τους οποίους μπορούμε να διέλθουμε και να βρούμε λύσεις. Εν αρχή, οι προσλήψεις και οι προαγωγές θα πρέπει να γίνονται με διαφανείς, αδιάβλητες, έγκυρες και αξιόπιστες διαδικασίες, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το φύλο. Στη συνέχεια, θα πρέπει να υπάρξει θεσμική κατοχύρωση της ισότητας ευκαιριών, ούτως ώστε, να μπορούν την κάθε διαθέσιμη θέση εργασίας να την διεκδικούν και τα δύο φύλα, ανάλογα με τα προσόντα τους,

διασφαλίζοντας την αξιοκρατία. Τέλος, η πολιτεία θα πρέπει να διαφωτίσει τις γυναίκες για τα δικαιώματά τους, ώστε όταν αυτά καταπατούνται να είναι σε θέση να τα διεκδικήσουν.

Συνοψίζοντας βλέπουμε πως αν και βρισκόμαστε στον 21^ο αιώνα η ισότητα ανάμεσα στα δύο φύλα δεν επιτεύχθηκε. Αυτό που προέχει είναι όλοι οι κοινωνικοί φορείς να συζητήσουν τις δυνάμεις τους και να αγωνιστούν για την κατοχύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όταν τα δύο φύλα εξισωθούν και πρακτικά, τότε τα αποτελέσματα θα είναι ευεργετικά.